

sion, Manden har havt, og at Enken efter den Mand, der er pensioneret før 9de April 1851, ligeledes kun faar den Pension, sidstnævnte Lov har givet hende Kras paa.

Til § 24.

Man har ikke troet, at der vilde være tilstrækkelig Grund til en Forhøvelse af de Enkerne i denne Paragraf tillagte Forsørgelser i Lighed med hvad der er foreslaaet for Invaliderne, dels fordi disse Forsørgelsers Forhøvelse er af senere Datum end Invalidforsørgelses, dels fordi de overhovedet have en anden Karakter end selve Invalidernes Forsørgelse. Satterne i denne Paragraf ere derfor kun forandrede i Overensstemmelse med Loven af 26de August 1864, hvorhos der i Overensstemmelse med, hvad foran er bemærket i Anledning af § 18, er foretaget en Ændring sigtende til, at Enkerne efter de i nysnævnte § 18 omhandlede Personer kunne faae Forsørgelse, naar Mændene ere blevne Invalider eller have tilsat Livet ved Tjenesten, enten dette er sket i Krig eller Fred.

4de Kapitel.

Understøttelse for Vorn.

Til §§ 29—31.

Disse Paragrafer stemme med Lovens Paragrafer 29—31, saaledes som disse ere ændrede ved Loven af 26de August 1864.

Umindelige Bestemmelser.

Til § 32.

Denne Paragraf er ordlydende ens med Lovens § 46.

Til § 33.

I det sidst forelagte Lovforslag vare Kapitlerne V om den overordentlige Forsørgelse af Krigsinvaliderne m. m., VI om Pensionerings-

midlerne og VII om Bestyrelsen holdte udenfor Revisionen af Loven af 9de April 1851. Det til Forslagets Drøftelse nedsatte Udvalg foreslog derimod en Ændring til den nævnte Lovs § 38, som skulde tilstigte at sikre Invalidfondens Bestyrelse mere fuldstændige Oplysninger og mere upartiske Erklæringer angaaende de Invalider, som melde sig til Forsørgelse end dem, der kunde erhverves gennem den enkelte lokale Embedsmand eller kommunale Bestillingsmand. Det blev i denne Hensigt tilraadet at paalægge Finansministeren at danne Udvalg af dertil villige og skikkelige Mænd paa flere passende Steder omkring i Landet, hos hvem Invalidfondens Bestyrelse uden Betaling kunde forskaffe sig de i nysnævnte Lovs § 38 ommeldte Forklaringer og Oplysninger.

Til dette Forslag har man ikke kunnet slutte sig. Skulde dette nemlig kunne gennemføres paa en saadan Maade, at Hensigten opnaaedes, maatte dertil nødvendigvis kræves, for det Første at der dannedes saa mange Udvalg af den omhandlede Art, at ethvert Udvalgs Omraade ikke blev større, end at dets Medlemmer kunde have personligt Kendskab til de Invalider, der maatte henvises til det, og uden Besværlighed kunde træde i umiddelbar Forbindelse med dem; og for det Andet maatte disse Udvalgs Medlemmer foruden en saadan Interesse for Sagen, at de uden Godtgjørelse frivillig vilde paatage sig denne Virksomhed, tillige samtlige være Regjeringen saaledes bekendte, at deres Erklæring kunde modtages med fuld Tillid, og at der kunde stoles paa, at de ogsaa vilde fremkalde Tillid hos Invaliderne. Paa Grund af disse to Betingelser — Udvalgenes store Antal og Tillidsforholdet — der staa i et saadant indbyrdes Forhold, at den ene desto vanskeligere kan opfyldes, jo mere Bægt der lægges paa den anden, men som dog begge maatte være i fuldt Maaal opfyldte, hvis der ikke skulde gjøres mere Skade end Gavn, vil det være ugsørligt at anstille det omhandlede Forsøg, til hvis Gjennemførelse paa en blot nogenlunde tilfredsstillende Maade Regjeringen ganske vilde savne Midler.

Desuden maa det stærkt fremhæves, at der aldrig har været følt nogen Trang